

«Χαρά μου, γιατί είσαι άπιστη;»

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Και μετά την μακαρία κοίμησί του ο όσιος Σεραφεΐμ

επιτελούσε θαύματα και θεράπευε όλους, όσοι με πίστι απευθύνονταν σ' αυτόν. Συνέχισε να φανερώνει στους ανθρώπους την θαυμαστή συμπάσχουσα αγάπη του, την οποία συνεχώς φανέρωνε και κατά την επίγεια ζωή του προσαγορεύοντας τον καθένα με ανέκφραστη καλωσύνη: «Χαρά μου!» Συχνά εμφανιζόταν στους πατέρες του Σάρωφ και στις αδελφές του Ντιβιέγιεβο για να τους θεραπεύει και να τους παρηγορή.

Έξι μήνες μετά την εκδημία του, μία αδελφή του Ντιβιέγεβο δαιμονίσθηκε. Κάποια

νύκτα είδε στον ύπνο της ότι βρισκόταν στην εκκλησία, όπου ήταν και ο όσιος Σεραφείμ· αυτός με μία άλλη παρευρισκομένη εκεί αδελφή, την έπιασε από το χέρι, την περιέφερε γύρω από την Αγία Τράπεζα και αυτή αισθάνθηκε ξαφνικά καλά και ανάλαφρα. Όταν εξύπνησε σταυροκοπήθηκε και σηκώθηκε εντελώς καλά. Έκτοτε δεν ενοχλήθηκε ποτέ πλέον από τα δαιμόνια.

Άλλη αδελφή του Ντιβιέγιεβο αρρώστησε βαρεια από τα μάτια της. Παραμονές της πρωτοχρονιάς του 1835 είδε σε όνειρο ότι βρισκόταν στο ναό της Παναγίας του Τύχβιν. Από την Ωραία Πύλη βγήκε ο όσιος Σεραφείμ, της έδωσε τον αέρα και την προέτρεψε να σκουπίσει μ' αυτόν τα μάτια της. Αυτή τον ερώτησε: «Εσύ είσαι, πατερούλη;» Και εκείνος απάντησε «Χαρά μου, γιατί είσαι άπιστη; Εσύ με παρακάλεσες και δεν πιστεύεις; Μα εγώ λειτουργώ σε σας». Μετά απ' αυτό έγινε άφαντος, η δε μοναχή θεραπεύθηκε τελείως.

Ένας φημισμένος και σεβαστός ρώσος ασκητής από τον Άθωνα, ο Ιερομόναχος Σεραφείμ, ο οποίος ως μεγαλόσχημος μετονομάστηκε Σέργιος και ήταν γνωστός με την επωνυμία ο «Αγιορείτης», στις προσωπικές του σημειώσεις έγραψε τα εξής: «Το 1849 αρρώστησα από θανατηφόρο νόσο. Δεν πίστευα ότι θα ζήσω πλέον. Με κανένα φάρμακο δεν μπορούσα ν' ανακτήσω την υγεία και ευρωστία μου· είχα απελπισθή. Αργά όμως, το βράδυ, παραμονή πρωτοχρονιάς του 1850, άκουσα έξαφνα κάποια απαλή φωνή: «Αύριο είναι η ημέρα της Κοιμήσεως του π. Σεραφείμ, του γέροντα του Σάρωφ. Κάνε λειτουργία και μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του και εκείνος θα σε θεραπεύση». Αυτό πολύ με παρηγόρησε. Παρ' ότι δεν γνώρισα προσωπικά τον π. Σεραφείμ, εν τούτοις από το 1838, μετά από επίσκεψί μου στο Σάρωφ, είχα αρχίσει να τρέφω σ' αυτόν μεγάλη αγάπη και εμπιστοσύνη. Αυτά τα αισθήματα στερεώθηκαν περισσότερο, όταν το 1839 είδα στο όνειρό μου ότι έψαλλα δυνατά και με όλη μου τη ψυχή παρακλητικό κανόνα σ' αυτόν και έλεγα: «Όσιε πάτερ Σεραφείμ πρέσβευε υπέρ ημών!» Όταν μετά την έκτη ωδή έπρεπε να διαβάσω το Ευαγγέλιο και δεν ήξερα αν πρέπη να διαβάσω τη περικοπή για όσιους ή κάποια άλλη, άκουσα έξαφνα κάποια φωνή: «Διάβασε την 25η περικοπή του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου». Με αυτές τις λέξεις εξύπνησα. Από την εποχή εκείνη μέχρι τώρα πιστεύω ειλικρινά, ότι ο π. Σεραφείμ είναι μεγάλος άγιος του Θεού. Αλλά ας επανέλθω στο θέμα της ασθενείας μου του 1849. Σύμφωνα με τη μυστηριώδη φωνή που μου συνιστούσε να τελέσω μνημόσυνο υπέρ του π. Σεραφείμ και επειδή εγώ δεν ήμουν εις θέσιν να ιεουργήσω, παρακάλεσα να τελεσθή λειτουργία και μνημόσυνο. Μόλις έγινε αυτό θεραπεύθηκα. Αισθάνθηκα γαλήνη ασυνήθιστη και απαλλαγή από την βία του πονηρού. Από τότε μέχρι σήμερα είμαι με τη χάρι του Θεού υγιέστατος».

Την Τρίτη της πέμπτης εβδομάδος της Μεγάλης Τεσσαρακοστής του 1858, η

μοναχή του Ντιβιέγιεβο Ευδοκία μαζί με άλλες αδελφές γέμιζε με πάγο ένα πελώριο λάκκο που είχε βάθος τρία μέτρα. Απροσδόκητα γλίστρησε και έπεσε στον πυθμένα του λάκκου, όπου υπήρχαν και μερικά κομμάτια πάγου πελώρια και αιχμηρά. Από την ισχυρή αυτή πτώσι δεν πρόλαβε ούτε καν να αφήση κραυγή πόνου. Με μεγάλη προσπάθεια την ανέσυραν λιπόθυμη. Βλέποντας ότι ήταν ακόμη ζωντανή κάλεσαν ιατρό από το χωριό. Όταν μετά από μερικές ώρες συνήλθε, ο πνευματικός την εξομολόγησε και την κοινώνησε. Η δυστυχής μοναχή υπόφερε από ανυπόφορους πόνους στο μηρό και στο κεφάλι, όπου είχε πολύ μωλωπισθή. Με το παραμικρό άγγιγμα έπεφτε σε αφασία. Όταν ήλθε ο ιατρός διαπίστωσε ότι η κατάστασής της ήταν πολύ σοβαρή. Μετά δύο εβδομάδες, κατά την διάρκεια των οποίων δεν είχε σχεδόν καθόλου κοιμηθή από τους πόνους, τα μεσάνυκτα της Μεγάλης Πέμπτης έπεσε σ', ένα ελαφρό ύπνο και είδε σε όνειρο ότι μπήκε στο κελλί της ο όσιος Σεραφείμ και της είπε: «Ήλθα να επισκεφθώ τις ορφανούλες μου. Έχω καιρό να έλθω εδώ». Εκείνη, χύνοντας πικρά δάκρυα είπε: «Ω, πατερούλη, πόσο με πονεί ο μηρός μου!» Ο όσιος ενώνοντας τα τρία δάκτυλα του δεξιού του χεριού, σταύρωσε τρεις φορές το κτυπημένο σημείο λέγοντας: «Σου βάζω γάζα και επίδεσμο». Μετά απ' αυτό έγινε άφαντος. Η Ευδοκία εξύπνησε και άνοιξε τα μάτια της. Στο κελλί βασίλευε απόλυτη ησυχία και αυτή ξανακοιμήθηκε. Όταν εξύπνησε πάλι στις πέντε το πρωί, είδε ότι ήταν ξαπλωμένη από την πλευρά του πληγωμένου μηρού, χωρίς να πονά καθόλου και θυμήθηκε ότι της είχε εμφανισθή ο όσιος Σεραφείμ. Όπως έλεγε η ίδια αργότερα, για πολλή ώρα αισθανόταν σαν να υπήρχε γάζα στο τραυματισμένο σημείο. Την ίδια εκείνη ημέρα, μόνη της, χωρίς την βοήθεια κανενός, σηκώθηκε από το κρεβάτι και διηγόταν σε όλους για την θαυμαστή θεραπεία της.

Πηγή: Αρχιμ. (σημ. διαχειριστού: νυν ήδη Αγίου) Ιουστίνου Πόποβιτς «Οσίου Σεραφείμ του Σάρωφ, βίος», μετάφρασις από τα Σερβικά, Βασιλική Νικολακάκη, εκδόσεις «Το περιβόλι της Παναγίας», Θεσσαλονίκη, 1983.